

Det var anklagemyndighedens synspunkt, at voksnes seksuelle forhold til mindre børn må antages at indebære en udnyttelse af den voksnes fysiske og psykiske overlegenhed i forhold til barnet, og at sådanne overgreb derfor – i hvert fald når der har været tale om samleje eller anden kønslig omgængelse af en vis grovhed – i relation til strafudmålingen i et vist omfang må sidestilles med voldtægt, selv om der ikke har været anvendt vold eller tvang.

I sager om overtrædelse af straffelovens § 222 er det således normalt ikke nødvendigt for gerningsmanden at anvende tvang, trusler eller konkret at skræmme barnet til at underkaste sig de seksuelle overgreb. Det er som oftest gerningsmandens fysiske og psykiske overlegenhed i forhold til barnet og eventuelt barnets manglende forståelse af overgrebet, der gør det muligt for gerningsmanden at gennemføre de strafbare forhold, ligesom forholdet ofte er det, at barnet – afhængig af bl.a. alder og tilknytning til gerningsmanden – kan have meget svært ved at sige fra eller på anden måde modsætte sig overgrebet.

Anklagemyndigheden henviste endvidere til bemærkningerne i Retsudvalgets betænkning om, at beskyttelsesinteresserne i straffelovens § 222 og § 216 til dels er sammenfaldende.

Højesteret har ikke i de ovennævnte domme taget direkte stilling til de anførte synspunkter. De af Højesteret udmålte straffe må dog efter min opfattelse anses som udtryk for, at Højesteret ikke fuldt ud har kunnet følge anklagemyndighedens synspunkter, der som nævnt ikke havde direkte støtte i forarbejderne til strafsøkærpelsen.«

Som det fremgår, har Højesteret fastslået, at det ved strafudmålingen i de enkelte sager skal tillægges betydning, at der ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 er tilsigtet en vis skærpelse af straffen for seksuelle overgreb mod børn efter straffelovens § 222. Rigsadvokaten har tidligere forud for de omtalte højesteretsdomme konkluderet, at der i langt hovedparten af sager om seksuelt misbrug af børn i vidt omfang er taget hensyn til, at straffen efter lovændringen i 2002 skulle skærpes.

Der kan herved bl.a. henvises til Rigsadvokatens redegørelse fra juli 2006 om strafniveauet i disse sager. Redegørelsen er sendt til udvalget den 11. juli 2006.

På baggrund af den nu foreliggende retspraksis kan det konstateres, at forhøjelsen i 2002 af strafferammerne i straffelovens § 222 om seksuelt misbrug af børn er slået igennem i praksis.

Rigsadvokaten anfører i sin udtalelse også nogle synspunkter, der vedrører forholdet mellem på den ene side udviklingen i strafniveauet i sager om seksuelle overgreb mod voksne og på den anden side udviklingen i strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn.

Der kan efter Justitsministeriets opfattelse bl.a. på baggrund af disse synspunkter være behov for mere generelt at overveje spørgsmålet om strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn. Justitsministeriet vil derfor anmode Straffelovrådet om at overveje, om der gennem lovgivning kan være anledning til at ændre eller justere strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn, herunder om der i visse sager bl.a. i lyset af det, der er anført af Rigsadvokaten, kan være anledning til yderligere at forhøje strafniveauet ud over den strafforhøjelse, der er gennemført på baggrund af forhøjelsen i 2002 af strafferammerne i straffelovens § 222. ...«

2.2.2. I lyset af bl.a. Højesterets tre domme af 26. oktober 2006 samt justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 45 (Alm. del) af 27. oktober 2006 fra Folketingets Retsudvalg har Straffelovrådet ved behandlingen af kommissoriet for rådets overvejelser om strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn fundet det relevant særligt at fokusere på strafniveauet i sager, som angår overtrædelse af straffelovens § 222 om samleje med børn under 15 år (jf. herved også straffelovens § 224 om anden kønslig omgængelse end samleje og § 225 om kønslig omgængelse med en person af samme køn). Straffelovrådet har i forbindelse med overvejelserne herom særligt drøftet, om strafniveauet i sådanne sager er passende set i forhold til strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 216 om voldtægt (jf. herved også straffelovens §§ 224/225).

I det følgende redegøres under pkt. 3 for gældende ret vedrørende straffelovens § 216 og § 222 (pkt. 3.1 og 3.2) og for strafniveauet i sager om overtrædelse af de to nævnte bestemmelser, jf. herved også §§ 224/225 (pkt. 3.3). Herefter følger en beskrivelse af Rigsadvokatens sammenligning af strafniveauet i sager om overtrædelse af de nævnte bestemmelser (pkt. 4) samt Straffelovrådets overvejelser og anbefalinger på området (pkt. 5.1-5.6). Afslutningsvis anføres nogle bemærkninger om forskellige spørgsmål med tilknytning til sager om seksuelle krænkelse af børn (pkt. 6.1-6.3).